

JENNIFER ASHLEY

Η ΑΡΠΑΓΗ

μετάφραση
Αναστασία Καλλιοντζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο 1

Εδιμβούργο, 1745

«*Μ*μμ, τι αιθέρια ύπαρξη είναι τούτη;»
Ο Μαλ Μακένζι, ο μικρότερος από πέντε αδελφούς, ο αποκαλούμενος σε διάφορες περιόδους της ζωής του *μικρός Μάλκολμ*, ο *διάβολος Μακένζι* και *χάσου από μπροστά μου*, είσαι *κακός μπελάς* –το τελευταίο ως επί το πλείστον από τον πατέρα του και τον μεγαλύτερο αδελφό του–, ξεστόμισε αυτά τα λόγια τη στιγμή που η βαρετή συγκέντρωση άρχισε ξαφνικά να αποκτά μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Η αιθέρια ύπαρξη ήταν μια νεαρή γυναίκα. Με τον Μαλ, τι άλλο θα ήταν;

«Α, μάλιστα», μουρμούρισε ο αδελφός του ο Άλεκ ακουμπώντας την πλάτη του στον τοίχο. Είχε πολύ κακή διάθεση. «Φυσικά και θα διέκρινες το πιο όμορφο κορίτσι μέσα στην αίθουσα. Και το πιο απλησίαστο, επίσης».

Η εν λόγω κυρία διέσχισε αθόρυβα τη σάλα στηριγμένη στο μπράτσο ενός άντρα που πρέπει να ήταν ο πατέρας της. Φορούσε ένα πολυτελές βραδινό φόρεμα, όπως κι οι άλλες κυρίες, όμως ξεχώριζε σαν φλογερό λουλούδι ανάμεσα σε αγριόχορτα...

Έκαναν παρέλαση, ντυμένες με δαντελωτά κορσάζ και σφιχτούς, πλούσια στολισμένους κορσέδες που αποκάλυπταν το θέλητρο του μπούστου τους, με τα φουστάνια τους να ανεμίζουν σε κάθε τους κίνηση. Περιφέρονταν με το βλέμμα χαμηλωμένο, για να δείξουν πόσο κόσμια πλάσματα ήταν – κατάλληλες σύζυγοι για τους εργένηδες, νέους και μεγαλύτερους, που είχαν έρθει για να τις δουν.

Η κυρία του Μάλκολμ, αντιθέτως, κρατούσε το κεφάλι ψηλά και χαμογελούσε σε όλους, αν και το χαμόγελό της ήταν λιγάκι βεβιασμένο. Το μυαλό της ήταν κάπου αλλού.

Είχε πυρρόξανθα μαλλιά, που αιχμαλώτιζαν το φως των κεριών καθώς περνούσε κάτω από τους πολυελαίους. Ο Μαλ δεν μπορούσε να δει το χρώμα των ματιών της από εκεί που στεκόταν, αλλά ήταν σίγουρος πως θα ήταν καταγάλανα. Ή πράσινα. Ή γκριζα.

Η γυναίκα πρόσεξε τον Μάλκολμ να την κοιτάζει επίμονα και σταμάτησε απότομα, με το χαμόγελό της να ξεθωριάζει. Ο Μαλ, ο οποίος στεκόταν πλάι στον Άλεκ, με την πλάτη ακουμπισμένη στον κρύο πέτρινο τοίχο, όρθωσε το ανάστημά του, με τα νεύρα του να έχουν τεντωθεί.

Η νεαρή γυναίκα τον κοίταξε εξεταστικά – ένας ψηλός, πολύ αδύνατος Σκοτσέζος που φορούσε ένα λεπτό παλτό, ντυμένος σαν Εγγλέζος, εκτός από το κιτ που σκέπαζε τα πόδια του ως τα γόνατα. Ο Μάλκολμ υπερηφανευόταν για το ότι στην εμφάνιση δεν ήταν ολόιδιος με εκείνα τα εγγλέζικα κουτάβια – είχε πιάσει αλογοουρά τα πυκνά καστανόκκκινα μαλλιά του, αντί να τα παραχώσει σε μια πουδραρισμένη περούκα που θύμιζε κουκούλι, και είχε δέσει το φουλάρι του με έναν χαλαρό κόμπο.

Το βλέμμα της νεαρής γυναίκας συνάντησε το δικό του και η

σπίθα της ανταπόκρισης στα μάτια της ξύπνησε όλες τις αισθήσεις του Μαλ.

Και τότε έστρεψε το κεφάλι της αλλού, επιθεωρώντας το πλήθος για να βρει κάποιον άλλο.

Η στιγμή, όσο φευγαλέα κι αν ήταν, τον συνεπήρε. Τα δίχτυα της μοίρας έμπλεξαν μέσα τους τον Μάλκολμ Μακένζι, αλλάζοντας τα πάντα.

Ο Μάλκολμ έχωσε μια δυνατή αγκωνιά στον Άλεκ, που παρίστανε πως έδειχνε ενδιαφέρον για την αλληλεπίδραση ανάμεσα στα μέλη της αγγλικής και της σκοτσέζικης ελίτ. «Ποια είναι αυτή;» ρώτησε ο Μαλ.

Ο Άλεκ επιθεώρησε κακόκεφα την ομήγουρη. «Η ξανθιά κοπέλα, εννοείς;»

«Τα μαλλιά της δεν είναι ξανθά». Ο Μαλ έγειρε το κεφάλι του, λες κι αυτό θα τον βοηθούσε να κοιτάξει κάτω από το σεμνό δαντελένιο σκουφάκι της. «Έχουν το χρώμα της ηλιαχτίδας, με μια απόχρωση απ' τη φωτιά του ηλιοβασιλέματος».

«Ό,τι πεις». Ο Άλεκ, δύο χρόνια μεγαλύτερος και ο ένας από ένα ζεύγος διδύμων, έριξε στον Μαλ ένα προειδοποιητικό βλέμμα. «Δεν είναι για σένα αυτή, κοντοστούπη».

Κοντοστούπη ήταν ακόμα μία ονομασία για τον Μάλκολμ, ο οποίος είχε γεννηθεί πολύ μικρός, αλλά τώρα περνούσε στο ύψος τα περισσότερα από τα αδέρφια του αλλά και τον πατέρα του.

Οι λέξεις *δεν είναι για σένα* ποτέ δεν αποθάρρυναν τον Μαλ. «Και γιατί να μην είναι;»

«Να σου απαριθμήσω μια λίστα με λόγους;» ρώτησε ο Άλεκ με εκνευρισμό. «Είναι η λαίδη Μέρι Λένοξ, θυγατέρα του κόμη του Γουίλφορντ. Ο Γουίλφορντ έχει ένα κτήμα μεγάλο όσο τούτη η πόλη, χρήματα πιο πολλά κι απ' τον Θεό, και δύναμη και επιρροή στο υπουργικό συμβούλιο. Η οικογένεια είναι μια από

τις παλαιότερες στην Αγγλία – έχω την εντύπωση ότι ο πρόγονός του πολέμησε στο πλευρό του Ερρίκου του Ε' ή κάτι τέτοιο. Όλα τα παραπάνω καθιστούν την κόρη του απλησίαστη για τον μικρότερο γιο ενός Σκοτσέζου με έναν τίτλο ευγενείας από αυτούς που οι Εγγλέζοι ισχυρίζονται πως είναι κατασκευασμένοι. Επιπλέον, είναι αρραβωνιασμένη με έναν άλλο λόρδο, οπότε κράτα τις χερούκλες σου για τον εαυτό σου».

«Αχά», έκανε ο Μάλκολμ, μην έχοντας προβληματιστεί ούτε στο ελάχιστο. «Την καημένη».

Ο Μαλ ακολούθησε με το βλέμμα του τις κινήσεις της λαίδης Μέρι μέσα στην αίθουσα, παρατηρώντας τον εκλεπτυσμένο τρόπο με τον οποίο χαιρετούσε τους φίλους του πατέρα της και τις μητέρες των άλλων θυγατέρων. Ευπρεπής, με καλή ανατροφή – σαν ένα άλογο από εκλεκτή ράτσα, που το έφεραν εδώ για να δείξει πόσο καλόβολο ήταν.

Ο Μάλκολμ είδε περισσότερα απ' αυτά – τη νευρική κίνηση των ματιών της καθώς έφαχνε την αίθουσα με το βλέμμα κι ως παρίστανε πως δεν το έκανε, το τρεμούλιασμα μιας κορδέλας πάνω στις πυρρόξανθες μπούκλες στο πίσω μέρος του λαιμού της.

Η γυναίκα ήταν η ζωντάνια που συγκρατιόταν, ένα πλάσμα καμωμένο από φως και σφρίγος που ζοριζόταν με τα λουριά που το κρατούσαν δεμένο. Ανά πάσα στιγμή το κέλυφος της ευπρέπειάς της θα έσπαγε και η φλόγα της θα ξεχννόταν.

Άραγε κανένας δεν το έβλεπε εκτός από τον Μαλ; Αυτοί που ήταν γύρω της χαμογελούσαν και της μιλούσαν ευχάριστα, σαν να τη συμπαθούσαν, όμως οι αντιδράσεις τους ήταν μαζεμένες, όπως και οι δικές της απέναντί τους.

Τούτη εδώ δεν ήταν η σκηνή της, δεν ήταν ο χώρος όπου θα μπορούσε να απαστράψει. Χρειαζόταν να απελευθερωθεί από αυτό το μέρος, αυτούς τους τοίχους που την έκλειναν. Ίσως στην

άπλα των εκτάσεων με τα ρείκια στην ορεινή Σκοτία, όπου βρισκόταν το σπίτι του Μαλ, στο Κιλμόργκαν, βόρεια. Εκεί η ζωντάνια της δεν θα καταπνιγόταν, αλλά θα της δινόταν η δυνατότητα να εκφραστεί.

Και θα ήταν μαζί του. Θα έβγαζε τις στρώσεις των ρούχων της και θα ένιωθε τη ζεστασιά του κορμιού της. Αυτή η γυναίκα ανήκε στο κρεβάτι του Μαλ Μακένζι, κι εκείνος είχε σκοπό να την οδηγήσει εκεί.

Επρόκειτο για μια τεράστια πρόκληση. Η λαίδη Μέρι ήταν περιστοιχισμένη, προστατευμένη. Ο πατέρας της και οι ηλικιωμένες δέσποινες την περικύκλωναν σαν σκύλοι-φύλακες, για να κρατούν σε απόσταση λύκους όπως ο Μαλ.

Ο Μαλ έβγαλε έναν ήχο από το λαρύγγι του σαν γρύλισμα. Αν τον θεωρούσαν λύκο, ε, θα γινόταν.

«Γιατί μουγκρίζεις;» αποκρίθηκε ο Άλεκ καθόλου ευχαριστημένος. Δεν ήθελε να βρίσκεται εκεί· μισούσε τους Εγγλέζους, και μονάχα το καθήκον απέναντι στον πατέρα τους τον συγκρατούσε από το να τρέχει πάνω κάτω γυρεύοντας καβγάδες.

«Επιτέλους, κάτι ενδιαφέρον σε αυτό το μέρος κι εσύ βαριέσαι», είπε ο Μάλκολμ. Ο Άλεκ ήταν ο αγαπημένος του αδελφός –ή τέλος πάντων αυτός που του έσπαγε λιγότερο τα νεύρα–, αλλά είχε τα δικά του βάσανα.

«Άσε την ήσυχη, Μάλκολμ», είπε αυστηρά ο Άλεκ. «Έχω την υποχρέωση να σε επιβλέπω. Έτσι και πας κοντά της, θα τα ανακατέψεις όλα και θα προκαλέσεις ένα σωρό μπελάδες. Δεν θα έρθω εγώ αντιμέτωπος με τις γροθιές του μπαμπά, επειδή δεν μπόρεσα να σε αποτρέψω».

«Θα μπορούσα να σε βάλω μπροστά στις γροθιές του μπαμπά, κι ίσως και να βρισκόσουν με σπασμένο σβέρκο, λέγοντας δυο κουβέντες, και το ξέρεις», του υπενθύμισε ο Μάλκολμ.

«Όμως δεν το κάνω, έτσι δεν είναι; Γιατί; Διότι νοιάζομαι για εσένα και δεν θέλω να πεθάνεις. Το λιγότερο που θα μπορούσες να κάνεις είναι να με βοηθήσεις να γνωρίσω αυτή την όμορφη κοπέλα».

«Κι εγώ φέρνω στο μυαλό μου την τελευταία φορά που σου έκανα μια τέτοια χάρη. Θυμάμαι να σε τραβάω γυμνό έξω από ένα σπίτι που καιγόταν και να δέχομαι έναν πυροβολισμό στο μπράτσο μου, το οποίο εξακολουθεί να με πονάει τα βροχερά πρωινά. Κι όλ' αυτά γιατί εσύ έπρεπε να βάλεις στόχο αυτό που δεν σου ανήκε».

Ο Μάλκολμ κοκκίνισε με την ανάμνηση. «Ε, εντάξει, κάθε σύζυγος θα εξαργιωνόταν αν έβρισκε ένα γεροδεμένο παλικάρι σαν εμένα πλάι στην όμορφη γυναίκα του, όμως δεν είχε καμιά δικαιολογία να βάλει φωτιά στο κρεβάτι. Παραλίγο να τη σκοτώσει την καημένη. Δεν μου έκανε εντύπωση ότι τον παράτησε και πήγε στις αποικίες με τη μαμά της».

«Αυτός εξακολουθεί να σε ψάχνει, Μαλ, οπότε μείνε μακριά του».

«Μπα, ο μπαμπάς τον απείλησε κι έχουν περάσει τρία χρόνια από τότε. Άλλωστε *αυτή* η κοπελιά δεν είναι παντρεμένη». Κούνησε το χέρι του προς την κατεύθυνση της απολαυστικής λαίδης Μέρι.

«Όχι», είπε ο Άλεκ. «Στην προκειμένη περίπτωση, θα χρειαστεί να ξεγλιστρήσεις απ' το πιστόλι του πατέρα της».

«Δηλαδή, δεν θα με βοηθήσεις;»

«Όχι».

Ο Μάλκολμ απόμεινε αμίλητος. Ποτέ δεν θα πρόδιδε το μυστικό του Άλεκ στον πατέρα τους –σε κανέναν από την οικογένεια– και ο Άλεκ το ήξερε αυτό. Δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει για να επηρεάσει την κατάσταση.

«Α, καλώς». Στο πρόσωπο του Μάλκολμ φάνηκε ένα πλατύ χαμόγελο. «Θα αναγκαστώ να επιλύσω μόνος μου αυτό το αίνιγμα».

«Αυτό φοβάμαι», είπε ο Άλεκ σκυθρωπά.

Η αφέλεια του πράγματος, θα συλλογιζόταν αργότερα η Μέρι, ήταν τρομερή. Εκείνη η στιγμή μέσα στον χρόνο – με την ίδια να βρίσκεται στο σουαρέ της λαίδης Μπάνκροφτ στο Εδιμβούργο και με μόνη της έγνοια τον ρόλο της ως μεσολαβήτριας στον απαγορευμένο ερωτικό δεσμό της αδελφής της.

Η απλοϊκότητα του πράγματος· η ασημαντότητα... Αν η Μέρι είχε φύγει εκείνη τη νύχτα για το σπίτι, αν είχαν φτάσει στο Λίνκολνσαϊρ χωρίς να είχε δει ποτέ τον Σκοτσέζο με τις φαρδιές πλάτες, ο οποίος είχε καρφωμένο το βλέμμα του πάνω της με τόση ένταση, η Μέρι θα είχε περάσει την υπόλοιπη ζωή της γαλήνια σαν πόνι του σκακιού προστατευμένη από τα υπόλοιπα πόνια στη σκακιέρα.

Εκείνη τη νύχτα μπήκε στο λάθος τετραγωνάκι τη λάθος στιγμή. Μια θύελλα τους είχε κρατήσει στο Εδιμβούργο, και ο πατέρας της με τη θεία της είχαν αποφασίσει να αποδεχτούν την πρόσκληση για τη συγκέντρωση της λαίδης Μπάνκροφτ.

Ούτε ο Μάλκολμ θα είχε βρεθεί εκεί, αν ο πατέρας του δεν είχε στείλει τον αδελφό του τον Άλεκ να τον παρακολουθεί για λογαριασμό του. Ο Άλεκ είχε φέρει και τον Μάλκολμ μαζί του για καμουφλάρισμα, αλλά και γιατί δεν εμπιστευόταν τον Μαλ να τριγυρίζει μόνος του στους δρόμους του Εδιμβούργου – είχε πολύ σοβαρό λόγο γι' αυτό.

Η ζωή της Μέρι θα ήταν τόσο διαφορετική...

Για την ώρα, η λαίδη Μέρι Λένοξ ζούσε με μια ψευδαίσθηση ασφάλειας, σίγουρη για τον αρραβώνα της με τον λόρδο Χάλσι

και περισσότερο ανήσυχη για τη συνεσταλμένη μικρή αδελφή της παρά για τον εαυτό της.

Η αποψινή συγκέντρωση ήταν αναμφισβήτητα πολιτική. Η λαίδη Μπλάνκροφτ είχε προσκαλέσει επιφανείς Σκοτσέζους στο σουαρέ της για να καθησυχάσει εκείνους στο Εδιμβούργο ότι οι φήμες περί ανόδου των Ιακωβιτών ήταν απλώς αυτό – φήμες. Ασχέτως που ο Κάρολος Σπιούαρτ είχε καταλήξει κάπου στη δύση, ασχέτως που προσπαθούσε να συγκεντρώσει στρατό. Δεν θα ανερχόταν ποτέ στον θρόνο, κι αυτό το ήξεραν όλοι.

Οι κάτοικοι των Χάιλαντς ήταν άκακοι, άφηνε η λαίδη Μπλάνκροφτ να εννοηθεί, απολύτως προσαρμοσμένοι στον πολιτισμένο τρόπο ζωής – πεφωτισμένοι άνθρωποι της επιστήμης. Ταίριαζαν αρμονικά με την αγγλική αριστοκρατία, έτσι δεν είναι;

Σε αυτή την περίπτωση, η λαίδη Μπλάνκροφτ δεν έπρεπε να είχε προσκαλέσει τους δύο νεαρούς Σκοτσέζους που κάθονταν και ζεσταίνονταν κοντά στο τεράστιο τζάκι στην άκρη της αίθουσας. Η Μέρι τούς είδε καθώς επιθεωρούσε τον χώρο ψάχνοντας να βρει τον Εντιμότατο Τζέρεμι Ντρέικ· το σημείωμα της Όντρι γι' αυτόν την έκαιγε μέσα στο κορσάζ της.

Οι Σκοτσέζοι έμοιαζαν πολύ μεταξύ τους, προφανώς ήταν αδέρφια. Όμως πολιτισμένοι δεν ήταν.

Φορούσαν ρεντιγκότες με πολλά κουμπιά που έφταναν ως τη μέση, λινά πουκάμισα, καθαρές μακριές κάλτσες και δερμάτινα παπούτσια. Αντί για παντελόνια ως το γόνατο είχαν κιλτ, ριχτά καρό ενδύματα τυλιγμένα γύρω απ' τη μέση τους.

Οι άλλοι Σκοτσέζοι εκεί, με κοντοβράκια και περούκες, δεν ξεχώριζαν από τους Άγγλους ομοίους τους και περιφέρονταν αθόρυβα ανάμεσα στην ομήγυρη. Εκείνοι οι δυο, αντίθετα, έδειχναν λες και είχαν σηκωθεί από τα ρείκια, έβαλαν τα πανωφόρια τους και ξεχύθηκαν στο Εδιμβούργο.

Τα σκουροκόκινα μαλλιά τους τα είχαν πιασμένα σε χαλαρές αλογοουρές –όχι περούκες– και τριγύριζαν με έναν αέρα που μαρτυρούσε κινήγια σε παρατεταμένους παγερούς χειμώνες, φωτιές στους λόφους και την άγρια σκληρότητα των Κελτών και Νορβηγών προγόνων τους.

Μολονότι στέκονταν ήσυχα κι η στάση του σώματός τους έδειχνε ότι ήταν χαλαροί, και οι δύο παρατηρούσαν. Μάτια που δεν τους ξέφευγε τίποτα διέκριναν τους πάντες μέσα στην αίθουσα. Λύκοι που τους προσκάλεσαν να σταθούν ανάμεσα σε πρόβατα.

Όταν το ερευνητικό βλέμμα της Μέρι συναντήθηκε με το βλέμμα του νεότερου απ' τους δυο, τα μάτια του σπίθισαν κι εκείνη κοντοστάθηκε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η Μέρι μύρισε τη γλύκα των ρεικιών κάτω απ' τον δριμύ άνεμο, ένιωσε την κάψα του ήλιου σε έναν απέραντο ουρανό. Είχε πάει κάποτε στην ορεινή Σκοτία και δεν είχε ξεχάσει ποτέ την άγρια ομορφιά της, το τρομαχτικό κενό και το απίστευτο δέος.

Τούτος ο Σκοτσέζος ήταν η προσωποποίηση όλων αυτών, σαρώνοντάς τη στον χώρο και στον χρόνο, κάτω από τον ήλιο που δεν έδυε ποτέ, τότε που είχε νιώσει φοβισμένη αλλά κι ελεύθερη μαζί.

Η στιγμή πέρασε και η Μέρι απέστρεψε το βλέμμα της...

Για να βρει τη ζωή της εντελώς αλλαγμένη. Ένα δευτερόλεπτο πριν, ένιωθε γαλήνη για τον δρόμο που είχε συμφωνήσει να πάρει, έτοιμη να εκπληρώσει το καθήκον της απέναντι στον πατέρα της και στον μνηστήρα της. Και το επόμενο δευτερόλεπτο αισθάνθηκε να βουτάει σε έναν βαθύ σκοτεινό λάκκο και μάλιστα με τη συγκατάθεσή της.

Η Μέρι απόδωξε αυτή την αίσθηση με κόπο. Είχε μια

αποστολή να φέρει εις πέρας, δεν υπήρχε χρόνος για επιτόλαιες σκέψεις.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Βατράχια και φρύνοι!» είπε ξαφνικά.

Μερικές κυρίες αναπήδησαν, αλλά η θεία Ντανάε, συνηθισμένη στις περίεργες φράσεις της Μέρι, γύρισε προς το μέρος της ατάραχη. «Τι συμβαίνει, γλυκιά μου;»

«Η βεντάλια μου», είπε η Μέρι, κουνώντας επιδεικτικά τις πτυχώσεις του φουστανιού της. «Την άφησα στο σαλόνι».

Η θεία Ντανάε, μια στρουμπουλή πέρδικα μέσα σε ένα πολύ στενό φόρεμα, άπλωσε το χέρι της για να την καθησυχάσει. «Δεν πειράζει, γλυκιά μου. Ζήτησε από τη Γουίτμαν να σου τη φέρει».

Η οικοδέσποινά τους, η λαίδη Μπάνκροφτ, η οποία στεκόταν εκεί κοντά, άρχισε να κάνει νόημα σε κάποιον από τους πολλούς υπηρέτες της. «Δεν είναι ανάγκη. Ούτε μια στιγμή δεν θα κάνω», είπε η Μέρι, που είχε κρύψει τη βεντάλια με σκοπό να πάει να τη βρει, και τράπηκε σε φυγή πριν προλάβουν να φέρουν την παραμικρή αντίρρηση.

Η βεντάλια της Μέρι ήταν τοποθετημένη με ασφάλεια μέσα σε μια τσέπη του φουστανιού της, οπότε προσπέρασε βιαστικά το σαλόνι και κατευθύνθηκε προς τις σκάλες που οδηγούσαν προς τα ψηλότερα πατώματα της οικίας. Η λαίδη Μπάνκροφτ δεν σπαταλούσε κεριά για να φωτίζει τις σκάλες, κι έτσι η Μέρι ανέβηκε προς τα πάνω ψηλαφώντας στα σκοτεινά, με μόνη τη λάμψη του φεγγαριού που έμπαινε από τα παράθυρα να φωτίζει τον δρόμο της.

Ο Τζέρεμι δεν ήταν στην αχανή σάλα από κάτω, ούτε σε κάποιον από τους προθαλάμους, οπότε μάλλον περίμενε στα ιδιαίτερα δωμάτιά του πάνω. Πιθανότατα μαράζωνε απελπισμένος,

επειδή ο λόρδος Γουίλφορντ είχε απαγορεύσει τον γάμο ανάμεσα σ' αυτόν και την Όντρι. Όπως και να 'χε, η Μέρι σύντομα θα του έδινε χαρά με το γράμμα της Όντρι.

Έφτασε ξέπνοη στο κεφαλόσκαλο του πάνω πατώματος και έστριψε στη γωνία για να μπει στην πτέρυγα που θα την οδηγούσε στον Τζέρεμι.

Ένας ψηλός άντρας ξεπρόβαλε μέσα απ' τις σκιές και μπήκε μπροστά της. Το φεγγαρόφωτο έπεσε πάνω σε μια ανοιχτόχρωμη ρεντιγκότα, που κάλυπτε το πάνω μέρος ενός κιλτ από μπλε καρό ύφασμα.

Ήταν ένας απ' τους Χαϊλάντερ από κάτω, ο νεότερος, αυτός που την αιχμαλώτισε με τη φλόγα στα μάτια του.

Ένας πρωτόγονος φόβος την κυρίευσε. Το να έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με αυτόν τον άντρα, έναν Χαϊλάντερ, στα σκοτεινά, σε τούτο το απομονωμένο σημείο του σπιτιού ήταν... αναζωογονητικό.

Συν τοις άλλοις, της είχε κινήσει την περιέργεια, από δέος που ένα τέτοιο πλάσμα υπήρχε και στεκόταν λιγότερο από τριάντα εκατοστά μακριά της. Ένωσε μια ζεστασιά στο στέρνο της, που απλώθηκε ως τα ακροδάχτυλά της και ανέβηκε στο πρόσωπό της.

Ο άντρας δεν κουνήθηκε. Ήταν κυνηγός, ακίνητος μες στο σκοτάδι, επιθεωρώντας το θήραμά του. Κι εκείνη τη στιγμή, το θήραμά του ήταν η Μέρι.

Αλλοπρόσαλλες ανοησίες, προσπάθησε να πει στον εαυτό της η Μέρι. Κατά πάσα πιθανότητα ο άνθρωπος έμενε στο σπίτι και ίσως ήταν καθ' οδόν προς την κρεβατοκάμαρά του.

Εκεί που θα έβγαζε το πανωφόρι του, θα ξεκούμπωνε το πουκάμισό του, θα χαλάρωνε μπροστά στη φωτιά με πρόχειρα ρούχα...

Ο λαιμός της Μέρι στέγνωσε. Άκουγε με πολύ μεγάλη προσοχή

τις ιστορίες της θείας Ντανάε για τις κατακτήσεις της όταν ήταν νέα. Η θεία Ντανάε είχε ζήσει με πάθος και πόθο, όμως η Μέρι παραήταν πρακτικός άνθρωπος για να θέλει τέτοια πράγματα για τον εαυτό της. *Έτσι δεν ήταν;*

«Με συγχωρείτε, κύριε», είπε, προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή της σταθερή. «Ο προορισμός μου βρίσκεται πέρα από εσάς».

Μίλησε με τον δέοντα υπεροπτικό τόνο στη φωνή της – στο κάτω κάτω οι Σκοτσέζοι ήταν υποδεέστεροι άνθρωποι, οι Άγγλοι τούς εκπολίτισαν. Ή τουλάχιστον έτσι ισχυριζόταν ο πατέρας της. Όχι πως η Μέρι όντως πίστευε στην έμφυτη ανωτερότητα των Άγγλων· είχε γνωρίσει πολλούς Άγγλους οι οποίοι ήταν αναμφισβήτητα κατώτεροι.

Ο άντρας δεν είπε τίποτα, παρά μόνο στεκόταν ακίνητος, με το φως του φεγγαριού να πέφτει πάνω του.

Το άγγιγμα του φόβου άρχισε να μεγαλώνει. Η Μέρι ήταν μόνη και απροστάτευτη, κι εκείνος ήταν ένας από τους απολίτιστους Χαϊλάντερ. Λεγόταν ότι τα μέλη των φυλών έκαναν επιδρομές ο ένας στα εδάφη του άλλου κι έκλεβαν ζωντανά, γυναίκες...

«Δεν πειράζει», είπε η Μέρι όταν εκείνος δεν μίλησε. «Θα κάνω απλώς τον κύκλο και θα πάω από την άλλη μεριά». Το οικημα ήταν χτισμένο σε τέσσερις πτέρυγες που περιστοιχίζαν την αυλή κάτω. «Καλό βράδυ, κύριε».

Έκανε μεταβολή και ξεκίνησε να φύγει, αλλά είχε προλάβει να κάνει μόλις ένα βήμα, όταν ο Σκοτσέζος την προσπέρασε βιαστικά και στάθηκε μπροστά της για ακόμα μια φορά.

Με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά, η Μέρι έκανε ξανά μεταβολή, έτοιμη να τρέξει για να φτάσει στην κάμαρα του Τζέρεμι. Ο Τζέρεμι δεν ήταν μικρόσωμος άντρας – θα μπορούσε να ριξεί

μια γροθιά στον Χαϊλάντερ, επειδή τρομοκράτησε τη γυναίκα που ήλπιζε πως θα γινόταν κουνιάδα του.

Η Μέρι σκόνταψε και παραλίγο να πέσει τη στιγμή που ο Σκοτσέζος μπήκε ξανά μπροστά της. Ένα πελώριο χέρι πάνω στον ώμο της την κράτησε και την έστησε στα πόδια της.

«Όρθια, κοπελιά». Η φωνή του ήταν ένα βαθύ μουγκρητό, που ξεκινούσε από κάπου μέσα στο στομάχι του και αναδύοταν σαν μια ζωηρή δόνηση.

Το χέρι στον ώμο της Μέρι εξακολούθησε να μένει εκεί. Κανένας ευγενής κύριος δεν θα άγγιζε μια κυρία με τέτοιον τρόπο. Θα μπορούσε να είχε πιάσει το χέρι της μόνο όταν της συστηνόταν ή χόρευε μαζί της. Ο Χαϊλάντερ την είχε συγκρατήσει από την πτώση, όμως θα έπρεπε να είχε αποτραβηχτεί τώρα που εκείνη είχε ανακτήσει την ισορροπία της. Αντί γι' αυτό, εκείνος συνέχισε να έχει το χέρι του πάνω της, κι ήταν τόσο μεγάλο που η Μέρι απόρησε πώς ήταν δυνατόν να του χωρούν τα γάντια του.

Ο άντρας στεκόταν αρκετά κοντά, τόσο ώστε η Μέρι να μπορεί να δει καλά τα μάτια του. Ήταν ασυνήθιστα, το λιγότερο που θα μπορούσε να πει. Όχι γαλάζια ή πράσινα, όπως ενδεχομένως θα ήταν τα μάτια ενός ανθρώπου με κόκκινα μαλλιά – ήταν χρυσαφένια, όπως τα μάτια του λιονταριού. Το λογικό κομμάτι του εαυτού της την πληροφόρησε πως ήταν καστανά, αλλά εκείνη η λάμψη από χρυσάφι την ακινητοποίησε, όπως και το χέρι στον ώμο της.

«Παρακαλώ, αφήστε με να περάσω, κύριε», είπε η Μέρι, πασχίζοντας να ακουστεί αυστηρή, αλλά δεν τα κατάφερε. Το ίδιο πρέπει να σκέφτηκε κι εκείνος, γιατί χαμογέλασε.

Το χαμόγελο τον μεταμόρφωσε. Από ένας βλοσυρός, τρομαχτικός γίγαντας, ο Χαϊλάντερ έγινε σχεδόν ανθρώπινος. Η

ζεστασιά σε εκείνο το χαμόγελο έφτασε μέχρι τα μάτια του, κάνοντάς τα να ζαρώσουν στις γωνίες.

«Θα σε αφήσω», είπε ο άντρας. «Φτάνει να μου πεις πού πας και ποιον έχεις σκοπό να συναντήσεις».